

nin^k ikkes surma peljun. Enne öddangut
saiwa nemma ütte sure pae mannu; säält
nätti neid peake rannast ärra, nin^k römoga
panniwa ne kats önneto mehhe tähhele, kuis
rahwas wennega mannu rühksiwa, neid
häddest ärrapästma. Pillingi sare pääl
woeti neid armsaste wasta nin^k kanneti neide
eest targaste hoolt. Neile anti eddimält
wäga weidi süwä, nin^k sis aiga pittu en-
namb, selle et nemma ni nörögäs jänu nin^k
ni mitto päiwa nälgä kannatanu. Sis sai-
wa nemma iks köwwembas. Ent sedda
armsat seltsimeest es löwä nemma en-
namb, kui tedda töisel hommungul otsma
minti. Es olle ei jälgä, ei tähte kunneke sest
önnetummaast ennamb tutta.

Töise kats rannamehhe, sedda Jum-
mal ni immetaolikkult surma häddest olli
ärrapästnu, piddiwa seni kui lehhe-kuni So-
me male jäma. Sis saiwa nemma omma
koddö, nin^k kes köhtap neide ja ommatüide
römo ärratönnelda, kui ütts töist nätta sai-
wa! Nemma kittiwa nüüd Jummalat, ke
merre pääl neid omman armun kaitönu ja
immetaolikkult allale hoitnu. Sis olli
merre ja oht mödalönnu, nin^k Jummal
and neile jälle rahho päiwa.

J u t t o.

1. Kats warblast.

Ajastaig olli pöwwalinne, aig tühjane; sis tül-
se nälg ka kätte warblaste mannu. Möllembil olli
hädde läen, möllembil surm söamen. „Wellekenne,
„koggo jöudo,“ — üttel nörögemb töise wasta, —
„lenda wälja nin^k otö, ehk löwwat mönda terrakest.
„Kül lääs minna sinnoga ütten, ent ei köhta en-
„namb. Mes sa löwwat, to ka mulle. Ent rühki,
„wellekenne, surm nakkap külge!“ — Töine lubbas
armsaste nin^k pänd lendu. Temma lennas nin^k löis
pea ütte wisnapuud täüs marju. „Mes meil nüüd
„wigga“, römustel warblane, lennas pu päle, nin^k
nakkas marju zaggama nin^k tühjä kötto täütma.
Päiw läts jo maddalähe, näljane söbber tulli meel-
de. „Waja sis koddö pole rühki, söbrake toito wi-
ja.“ — Mötter kül mehhekenne minna, — tulli
jälle himmo jäija, — arwas: „et jöud om mul weel
„kassin, marja puun omma ni möggusa; — ma
„naitsa weel ütte marjakest, — ma wötta
„weel töist.“ — Nida wiit warblane aja
ära, karras üttest ossast töise ossa päle, seni kui
pimme päle tulli nin^k temma möggama jäi. Kui
töine hommung tulli, sis tulli haige wellekenne meel-
de. Temma lennas rutto sinna paika, köhhes tem-
ma tedda olli jätnu; — ent söbrakenne olli pu al
külle pääl maan, nin^k surmoga külmas jänu.

Oppus: Töine ossa pääl römoga karglep,

Töine oten sääl surmoga waidlep!

Lubbat armo sa töisele näuta:

Tullep se sis ka pea sut täuta.